

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

Tänä iltana iloitsen nähdessäni teidät, ja kiitos että tulitte. Ja luotamme, että Jumalan tahdosta teillä voisi olla mahdollisuus tulla tulevinakin iltoina opetusjakson jäljellä oleviin kokouksiin. Kuten tiedätte, olemme näinä viime iltoina käsitelleet Herran sanomia Aasian seurakunnille. Olemme käsitelleet Herran viestiä Efeson, Smyrnan, Pergamoksen ja Tyatiran seurakunnille. Tänä iltana katsomme Herran viestiä Sardeen seurakunnalle, ja huomaisiltana sekä perjantai-iltana saamme tämän sarjan päätökseen Herran viesteillä Filadelfian ja Laodikean seurakunnille. Haluaisimme, että erityisesti muistaisitte näitä kahta kokousta rukouksin – molempina iltoina kello kahdeksan – ja toivomme, että voitte niihin osallistua, Jumalan niin tahtoessa.

Nyt lukekaamme tänä iltana Herran viesti seurakunnalle Sardeessa, Ilmestyskirja 3:ssa (jakeet 1-6): *"Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut. Heräjä valvomaan ja vahvista jäljellejääneitä, niitä, jotka ovat olleet kuolemaisillaan; sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä. Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut, ja ota siitä vaari ja tee parannus. Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päällesi tulen. Kuitenkin on sinulla Sardeessa muutamia harvoja nimiä, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan, ja he saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvoilliset. Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo".* Jumala siunaa Sanansa.

Kestää 33 vuotta, ennenkuin Pohjantähden valo saavuttaa maan. Jos tuo tähti olisi ollut pimeyden keskellä 30 vuotta sitten, tänä iltana sen valo yhä säteilisi maan päälle. Se loistaisi ainoastaan upean menneisyyden valoa. Kun luin siitä, ajattelin Sardeeta. Koska Sardes on se seurakunta, joka loistaa upean menneisyyden valossa. Mutta tuo menneisyys on poissa. Jos olette seuranneet minua ilta toisensa jälkeen, havaitsette että olemme jäljittäneet Herran viesteissä Aasian seurakunnille eräänlaista kehittymistä – alkaen Efesosta ja päättyen Sardeehen. Olemme saaneet tuosta kehityksestä profeetallisia huippukohtia niistä ominaisuuksista, jotka olisivat tunnusomaisia maan päällä tapahtuvan (uskovien) todistuksen eri vaiheille. Muistatte, että aloitimme Efesosta, ja havaitsimme ja pohdimme Efeson osalta Herran sanaa sille, joka hyvin kuvaa sen tilaa: langennut. Havaitsimme, että tuo aikakausi seurakunnan historiassa piti sisällään apostolisen ja jälkiapostolisen ajan, ja arvioimme sille ajankohdaksi vuoden 169 jKr. Tuon ajankohdan lukitsi Polykarpuksen kuolema, hänen joka oli tuntenut apostoli Johanneksen.

Sitten Smyrnassa – ja sana jonka näimme kuvaavan Smyrnaa, oli "pelokas". Koska Smyrna esitti sydämилlemme sitä todistuksen vaihetta, kun intohimo Kristukseen oli hälvennyt, ja seurakunnan ylle tuli vainon aikakausi. Vaino nousi jo Neron aikana, ja sen vuoksi siinä on tietty päällekkäisyys. Me merkitsimme tuota ajankohtaa summittaisesti Konstantinuksen kääntymyksen hetkeen, 312 jKr. Ja tuona aikana seurakunta – ne jotka kantoivat Kristuksen nimeä – kärsivät Häneen uskonsa takia.

Sitten me menimme Smyrnasta Pergamoon, ja sana jota käytimme Pergamoksen yhteydessä, oli sana "sulautuminen". Koska välittömästi vainojen loputtua Konstantinuksen kääntymyksen jälkeen, alkoi se seurakunnan historian vaihe, jossa seurakunta oli suosiossa. Oli suosittua olla kristitty. Ja voidaksesi edistyä urallasi ja ansaita rahaa, sinun täytyi olla kristitty. Muutoin olit suosikkimallin skoopin ulkopuolella. Niipä suojeleminen tuli seurakunnan osaksi tuossa erityisessä seurakunnan historian ajanjaksossa. Ja me jäljitimme joitakin sen piirteistä seuraavina vuosina toiseen arvioimaamme ajankohtaan, 606 jKr. Koska juuri tuona hetkenä Rooman piispasta – joksi hän itseään kutsui – tuli universaali piispa, itse asiassa ensimmäinen paavi. Ja näin paavilaisuus sai alkunsa tuona aikana.

Sitten tuon jälkeen, luonnollisesti paavilaisuuden synnyttyä, hienot periaatteet tulivat hyljättyiksi, ja kaikki se mitä oli ollut pakanallisuudessa, tuli sisään todistavaan seurakuntaan kuin tulva-aalto. Se toi meidät Tyatiraan. Ja sana jota käytimme Tyatiran yhteydessä oli "väärä", koska siellä ei ollut kyseessä intohimon laimeneminen, eikä vainojen pakkovalta, eikä myöskään Pergamon kompromissi – vaan korruptio, joka oli nyt tulossa täyttymykseensä. Ja näimme kuinka se kuvasi meille paavilaisuuden aikakautta, joka kehittyi huippuunsa alkaen 606 jKr toiseen arvioimaamme ajankohtaan, 1519 jKr. Ja sanoimme, että se toisi meidät päivään, kun Luther naulaisi teesinsä Wittenbergin kirkon oveen, ja näin noiden vasaraniskujen myötä itseasiassa julkisesti alkoi ulospäin suuntautuva liikehdintä, jota kutsumme reformaatioksi.

Niinpä reformaatio oli elpymistä – palaamista Kirjoituksiin, jotka olivat kauan olleet haudattuina tradition alle, joita oli väheksytty ja jotka oli kielletty kansalta. Ja se synnytti takaisinpaluun Kirjoituksiin. Se toi näkyville esityksen Vapahtajasta, jota ei ollut nähty vuosisatoihin. Kun Kristus esitettiin Sinä, joka oli voimallinen pelastamaan – ja ainoa Vapahtaja – ainoastaan armosta ja yksin uskosta, siinä oli reformaation suuri sanoma. Silloin oli suuri valon paikka, ei ainoastaan Kirjoituksien osalta, eikä Vapahtajan, vaan Jumalan Hengelle annettiin uudelleen paikka niin, että Hän saattoi työskennellä Sanan saarnaamisen kautta, ja tuo evankeliumi peitti koko maanosan ja levisi moniin pimeisiin seutuihin. Todellakin, silloin ilmeni suuri valon paikka.

Mutta nyt seisomme ajassa vuosia reformaation jälkeen ja pelkäämme, että tuo paikka on mennyttä. Ja sen saattueesta on jäänyt jälkeen tunnustuksellisuus, protestanttisuus, ja kaikki tuo juonsi alkunsa reformaatiosta. Ja pelkäämme, että Herran sanat Sardeelle, olisivat totta meistäkin: "se nimi, että elät". Kyllä, alussa oli elämää, mutta "se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut" – loistaen upean menneisyyden valoa.

Seuratkapa tätä ajatuksenjuoksua sopivassa tilaisuudessa. Havaitimme, että Efesolla oli kytkentänsä Genesikseen. Huomasimme, että Smyrnalla oli kytkentänsä Exodukseen. Näimme, että Pergamolla oli kytkentänsä erämaavaellukseen. Ja totesimme, että Tyatiralla oli kytkentänsä valtakuntaan. Mutta muistatte, että Kuningasten aika jakautui kahtia suuressa hajautumisessa – kahden heimon ja kymmenen heimon eriytymisessä. Ja se oli se merkki, joka erotti nuo kaksi traditiota, niin että todistus tuolla kohtaa jakautui. Näette, että tällä todella on jotain pientä heijastumaa siihen, mitä on tapahtunut seurakunnan todistukselle – jopa reformaatiossa. En lähde kehittämään tätä yhtään pitemmälle, vaan tällä kertaa jätän sen tähän pisteeseen.

Nyt, tämä tuo meidät Sardeehen. Ja tahdomme nähdä, ja kysyä sydämiltämme, miksi Herra valitsi juuri tämän Sardeen kaupungin. Mikä Sardeessa oli sellaista ominaispiirrettä, että Herra saattoi käyttää sitä kuvaamaan niitä ominaisuuksia, joita meillä on jopa omassa ajassamme – tunnustuksellisuutta – yhteydessä seurakunnan todistukseen.

Aion antaa teille kolme erityistä asiaa, yhteydessä tähän kaupunkiin. Ja uskon, että tulette huomaamaan, että nämä ovat juuri ne asiat, jotka ovat ominaisia jopa tämän päivän tunnustuksellisuudelle. Ne ovat: Sardee oli mitä suurimmassa määrin kaupunki, joka oli ylpeä miehistään. Heillä oli Sardeessa suuria nimiä. Kuningas Kroisos, kuningas Midas – rikkaimmat kuninkaat mitä koskaan on tunnettu maan päällä. Se, jonka kosketus muutti kaiken kullaksi, ja niin edelleen. Heillä oli suuria nimiä, ja tiedättekö, he oikein rakastivat kunnioittaa suuria nimiään. He antoivat heille kaupunginasut – he pukivat heidät valkoisiin vaatteisiin. He laittoivat näiden nimet Sardeen historiantarkistuksiin, antoivat heille vapaaherrauden, paikan siviilirekisterissä. Ja heillä oli juhlatilaisuuksia, joissa näitä nimiä – jotka olivat jo menneet – uudelleen tarkasteltiin. He asettivat miehiä jalustoille, ja olivat ylpeitä siitä.

Voitteko nähdä tuossa häivähdyksen liittyvänä tunnustuksellisuuteen? Koska se on juuri sitä, mitä tunnustuksellisuus on! Se tarkoittaa, että ihmisiä tunnustetaan, asettamalla heidän nimensä ylle. Ja luonnollisesti, reformaatio antoi meille suuria nimiä. Voi, emmekö ole ylpeitä Lutherin nimestä, Melanthonin nimestä, Kalvinin nimestä, ja kun tullaan vähän pitemmälle: Knox, Wesley, ja vuosien varrelta suuria nimiä kuten Darby, Kelly – meillä on suuria nimiä, saattaisitte sanoa. Miksi meidän ei tulisi olla ylpeitä suurista nimistä? Kyllä, ylpeitä, että Jumalan Henki alentui käyttämään heikkoja, kuolevaisia miehiä palveluksessaan, kyllä! Mutta mikään ei johtunut itse miehistä. Ja tulette ymmärtämään, että tunnustaa tämä seurakunta nimillä – olivat ne sitten miten suuria tahansa – on vain sen ongelman jatkumoa, mitä tapahtui Korintossa, kun ilmeni puolueita Paavalin nimeen, ja toinen Apolloksen, taas toinen Keefaan, yksi jopa Kristukseen. Älkää erehtykö tässä: tuo viimeinen oli tavallaan pahinta laatua. Ja näin jakaa pyhiä pieniin ryhmiin, jotka olivat liittyneitä nimiin.

Nyt esitän sydämilleen – rakkaat pyhät tänä iltana – tämän yksinkertaisen totuuden: ei ole mitään muuta nimeä, jolla olisi auktoriteetti ja viehäytys pyhälle – tai edes tulisi olla, kuin Herran Jeesuksen Kristuksen nimellä. Jos annan paikan millekään muulle nimelle, annan paikan sille, mikä jakaa Jumalan kansaa. Niinpä tässä on pieni yhteys Sardeehen. He olivat ylpeitä nimistä.

Mutta on toinenkin yhteys, ja se on tämä: Sardeessa oli paljon rahaa. Olen maininnut nuo kuninkaat, jotka olivat suunnattoman rikkaita. Mutta tämä oli kotoperäinen ongelma Sardeessa. Sanottiin, että

Sardeen läpi juokseva virta toi kultaa kaupunkiin, veden mukana. En tiedä, kuinka paikkansapitävä tuo perimätieto on. Mutta on arkeologisesti oikein sanoa, että varhaisimmat kultakolikot tulivat tästä Sardeen kaupungista – lyydialaiset statorit, jotka sieltä tulivat. Heillä oli siis runsaasti rahaa. Ja tiedätkö, he valuttivat niitä näissä suurissa juhlissa, suurissa rakennuksissa. Voi, Sardes oli tunnettu kaupungin rakennuksista, jotka näyttivät sulkevan kaupungin sisäänsä. He olivat ylpeitä miehistä, heillä oli runsaasti rahaa, he saattoivat laittaa ne näihin rakennuksiin, ja he saattoivat olla ylpeitä juhlallisuuksistaan ja tilaisuuksistaan, jotka kulkivat yhdessä heidän valtavuutensa keralla ja heidän ylpeydestään kansalaisarvokkuudestaan. Se oli Sardes.

Voitteko nähdä tässä pienen kytkennän tunnustuksellisuuteen? Ja valtavuuden korostukseen? Kun on sijoitettu katedraaleihin, kirkkorakennuksiin, seremonioihin ja kaikkeen siihen, mikä hivelee silmää! Joka edustaa jotain valtavaa! Tiedätte, että se on tunnusomaista tunnustuksellisuudelle. Tyytymättömyys yksinkertaisestiin kokouspaikkoihin. Oli oltava mahtavat rakennukset, jotka vaativat rahaa. Emme kai unohda, rakkaat pyhät, ettei Jumala oleile käsintehdyissä temppeleissä. Emme kai ole menossa takaisin Vanhan testamentin toimintamalleihin? Älkää vain unohtako, ettei tämä rakennus ole teidän ylistyksenne kohde! Ja älkää vain koskaan viitatko siihen tällä tavoin. Se on teidän kokoontumisenne paikka. Mutta tämän dispensaation pyhällä on vain yksi ylistyksen paikka; se on taivaallisissa oleva pyhäkkö. Ja pappeus joka siihen liittyy, on universaali pappeus – se ei ole valikoitunut papisto, joka nähdään kirkollismielisyydessä. Eikä se ole myöskään esikuvallinen pappeus, jota nähdään pukeutumisessa, nimityksissä ja kaikessa siinä papillisuudessa, joka silmää hivelee. Koska meidän pappeudellamme on vastaus eri ajoille – me nautimme yhteydestä, Jumalan kanssa. Siksi me emme tarvitse musiikkia – sana solo tarkoittaa kielten näppäilyä. Mutta sydämessä olevia kieliä, Jumalalle päin, jotka kohoavat Hänen tykönsä. Siksi me emme tarvitse suitsutusta, koska sehän on Vanhan testamentin esikuva, varjo tulevasta. Ette tarvitse tulevan esikuvaa, koska teillä on jo todellisuus! Se ylistys, joka nousee ylös itse Jumalan läsnäoloon. Voi; tässä on vastaus kaikkeen siihen mahtavuuteen, joka niin vetoaa silmään.

Niinpä sitä ei löydy tunnustuksellisuudesta, jolla on mahtavat rakennuksensa, loistavat paraatinsa ja jopa myös mahtava papillisuus, joka viehättää. Mutta se mikä on oikein on Uuden testamentin opetus yhteydessä ylistyspaikkaani, pappeuteeni Jumalan edessä ja esitykseni Hänen edessään. Voi, alan nähdä että tässä on jotain ihan todellista.

Nyt: Sardes oli ylpeä miehistään, heillä oli runsaasti rahaa, mutta tiedätkö, oli vielä jotain muuta joka liittyi heihin. Se oli tämä: jos katsoitte Sardeen kaupunkia, näitte että se sijaitti kalliionseinämän tasanteella. Ja jos katsoitte sitä tasaiselta, se oli kuin pystysuoraa seinää. Mieleeni sitä katsoessani tuli eräs kuvaus siitä; se on aivan kuin Sterlingin linnoitus Skotlannissa. Kun katsoitte muureja, jotka kohosivat jämerästä kalliosta, ajattelitte sen olevan valloittamaton. Tuskin oli mahdollista aiheuttaa sille minkäänlaista iskua. Voi, ihmiset siellä sisällä olisivat täydellisen turvassa. Ja juuri näin Sardeen ihmiset ajattelivat. He olivat aivan tyytyväiset ajatuksesta, että heillä oli voima kohdata mikä tahansa hyökkäys. He olivat niin varmat turvallisuudestaan, että tiedätkö, että juuri tuosta varmuudesta tulikin heidän loukkunsa, johon he kaatuivat, seuraavasta syystä. Se oli vain harha. Kun tulit lähemmäksi noita kallioita, havaitsit ne valesiviksi – kiviksi joka on pehmeää, ja jota voi helposti ja nopeasti halkoa käsityökaluin. Ja se mitä he pitivät aivan vahvimpana kohtanaan, oli itse asiassa heidän heikoin kohtansa. Tämä osoitettiin historiallisesti todeksi.

Ensimmäinen Sardeehen tulleista maailmanvalloittajista oli Koores, ja hän tuli vuonna 549 eKr. Ja historia kertoo, että Koores katsoi vain kerran muuria ja ajatteli: "Emme koskaan tule valloittamaan Sardeeta". Mutta hän jatkoi seuraamistaan. Ylhäällä vallilla oli sotilas, joka lepäsi keskipäivän auringossa. Hän otti pois kypäränsä ja asetti sen muurille. Sitten hän liikahti, ja samalla pudotti kypäränsä muurilta. Hän katsoi alas, ja se oli juuttunut jonkin matkan päässä alhaalla olevaan koloon. Kooreksen katsellessa sotilas kiipesi muurin yli, tuli ulos linnoituksesta ja alas kielekettä, nosti kypäränsä ja kiipesi uudelleen ylös. Koores sanoi: "Ahaa, jos hän voi tehdä tuon, me voimme myös!". Sinä yönä, Sardeen ja sen sotapäälliköiden nukkuessa – eikö Herra sanonut: "Jos et valvo" - päälliköiden nukkuessa Koores lähetti partionsa Sardeehen, he yllättivät varusväen, ja se valloitettiin lähes verettömästi. Aleksanteri Suuri teki täysin saman tempun. Syyrialainen kuningas Antiokus teki täysin saman tempun – heidän vahvimmasta kohdastaan tuli heidän heikoin kohtansa. Ja juuri turvallisuuden tunne oli se johon he kaatuivat, koska he eivät olleet valmistautuneet valvomaan.

Siinä on kaiken tausta. Voitteko nähdä sen tänä iltana? Havaitsetteko, että kristikunnan suurissa jakaantumisissa juuri tunnustukset ovat nousseet. On olemassa jotain jota he pitävät turvallisuutenaan,

mutta joka itse asiassa onkin heidän heikkoutensa – on ollut ja on edelleen. Se on tämä: sillä kun ihmisiä tuodaan näihin tunnustuksellisiin kokoontumisiin – lapsikastamalla, konfirmaatiolla ja suostumalla yhteisöön joilla millään ei ole pienintäkään raamatullista perustaa, heillä näin on kansa jolla on tietty todistus, mutta jotka eivät ole uudestisyntyneitä.

Toiseksi, havaitsette tämän: että he ovat perustaneet kouluja, yliopistoja ja korkeakouluja, niin että ne, jotka johtaisivat opetusta ja saarnatoimintaa opetettaisiin. Voi, ajatus oli aivan hyvä, siltä se jonkin aikaa näytti. Mutta nämä korkeakoulut ja yliopistot ovat juuri olleet niitä linnakkeita, jotka Saatana on valloittanut – kun he eivät valvoneet. Sinne on tullut miehiä, jotka eivät usko Raamatun jumalalliseen innoitukseen, jotka eivät usko aivan perustavanlaatuisiin raamatuntotuuksiin: Kristuksen jumaluuteen, lihaksitulemiseen, neitseestä syntymiseen, Kristuksen ylösnousemukseen ja kaikkeen siihen liittyvään. Tällaiset opetukset ovat tunkeutuneet saarnatuoliin sillä tuloksella, että koko sirkus on vain esitys todistuksesta, josta Herra sanoi: "sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut".

Rakkaat pyhät, voimmeko oppia jotain historiasta? Voimmeko oppia niistä muistiinpanoista, joita Herra antoi Sardeen kuulla!? Siispä katsokaa kaupunkia. Nähkää mikä vaikutus sillä oli seurakuntaan. Nyt Kristus aikoo astua esiin juuri tässä tilanteessa. Tässä on toinen kohta jota haluan painottaa: kaupunki ja sen tausta. Nyt aion puhua Kristuksesta ja siitä, miten Hänet esitettiin tälle seurakunnalle. Tässä kirjeessä Hänet on esitetty Sinä, "jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä". Tyatiran yhteydessä Hän oli lähdössä taistelemaan – se oli miekka. Mutta esitän, että kielenkäyttö tässä vaatii, että Hän kantaa muassaan vaakaa. Itse asiassa uskon kuvauksen olevan: Kristus seitsemän tähteä yhdessä kädessään. Se on todistuksen taivaallinen näkökohta. Ja toisessa kädessään Jumalan seitsemän henkeä. Mitä se tarkoittaa? Se tarkoittaa, että tälle seurakunnalle, missä on niin paljon todistusta, mutta niin vähän todellisuutta, Herra on vihjaamassa, että siellä on riittävästi voimaa, riittävästi huolenpitoa, Jumalan Hengen Persoonan riittävyttä, jotta tämän seurakunnan tarpeet tulisivat täytetyiksi.

Nyt, ettekö huomaa, mihin olen tulossa? Että jos siellä on oleva raamatullista todistusta, erossa tunnustuksellisuuden hajaannuksesta, tuon raamatullisen todistuksen täytyy olla alistuneena Jumalan Pyhän Hengen läsnäololle, voimalle ja huolenpidolle, Hänen kaikessa täydellisyydessään. Nuo seitsemän henkeä viittaavat juuri tuohon huolenpidon täydellisyyteen.

Nyt, jäljitetäänpä se. Mikä se on, joka tuo pyhät – tai sielut ylipäänsä – Kristukselle? Se on Pyhän Hengen läsnäolo ja voima. Mikä se on, joka saa pyhät alistumaan Vapahtajalle? Tuo sama Jumalan Pyhä Henki. Mikä se on, joka saa seurakunnassa aikaan täydellisyyttä, hedelmää ja toimintaa? Jumalan itse perustamassa seurakunnassa Hän ei ole mikään sen vähempi kuin itse Jumalan Henki. Ja luottaa mihinkään sellaiseen joka on luonnollista, on palaamista Sardeen tilaan, ja sehän on vain fasaadin esitystä! Se on vain valhetta, ja tullaan osoittamaan sellaiseksi, kun vihollisen hyökkäys tulee.

Tahdon laittaa tämän jokaiselle sydämelle tänä iltana: tiedämmekö jokainen yksilönä, mitä Jumalan Hengelle antautuminen todella merkitsee? Kristuksen Hengelle, Totuuden Hengelle, Pyhyden Hengelle, Voiman Hengelle, Kirkkauden Hengelle. Kunnianimitys, joka avautui sydämelleni, minkä Kristus opetti.

Nyt haluan tutkia teitä ja tutkia itseäni. Miksi te olette seurakunnassa? Valinnan pohjalta? Mukavuussyistä? Sattumalta? Uskon, ettette ole. Uskon, että Totuuden Kirjoitukset ovat saaneet syntyä sydämiinne Jumalan Hengen vaikutuksesta, osoittamaan ettei pyhiä saa hajoittaa. Ja siksi te olette valmistautuneet hyväksymään, tunnustamaan ja myöntämään, että Hänen nimensä yksin tulee olla yllämme. Ja kun se on niin, ja tulette siihen varmuuteen, havaitsette että Jumalan Henki tulee huolehtimaan ja tuottamaan ja valmistamaan teidät niin, että te sovitte Jumalan valmistamaan seurakuntaan. Tavalla, joka koituu teidän eduksenne, ja Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkaudeksi.

Tässä on Vapahtaja punnukset käsissään. Hän sanoo: "Ei ole mitään syytä, miksette olisi voineet saattaa työtänne päätökseen. Ei ole mitään syytä töittenne keskenjäämiselle. Ei mitään syytä jättää ne tekemättä". On olemassa voima, läsnäolo ja täydellinen huolenpito – Jumalan Hengessä. Ja veljet ja sisaret, se on juuri se avain todistukselle, Herramme Jeesuksen Kristuksen nimelle.

Mutta nyt tulen kolmanteen kohtaan. Haluan teidän tutkivan, minkä päätöksen Herra antaa tälle seurakunnalle. Hän sanoo: "Minä tiedän sinun tekosi; sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut". Nyt, minkälaisen neuvon Herra antaisi tälle seurakunnalle? Hän esittää sen kahdella lauseella. Ensiksi, Hän sanoo: "Heräjä valvomaan". Lause on preesensin jatkuvassa aikamuodossa. Se tarkoittaa:

"Katsopas ympärillesi, tutkiva hieman, alaspäin". Siinähan on kuva vartiosotilaasta seisomassa vallilla. "Heräjä valvomaan". Ja sitten Hän sanoi: "vahvistä jäljellejääneitä". Sana Sardes muuten tarkoittaa "jäljellejääneitä". Näyttää kuin tämä kaupunki olisi hyökkäyksen alaisena. Ja kuva on: sinä seisot vartiossa. Ja silmäsi seurailevat. Ja mitä näet? Havaitset aukon muurissa! Mitä silloin teet? Tässä on se mitä Herra sanoo: "Vahvista!". Se on aoristiaikamuodossa, ja se tarkoittaa: "Hei, työnnä olkapääsi siihen!". Mene ja pane kaikki painosi siihen. Siihen heikkoon kohtaan. Ja vahvista jäljellejääneitä. Ja heräjä valvomaan.

Mitenpä onkaan tänä iltana tämän seurakunnan tilanne? Haluaisitteko, että Herra laskisi silmänsä teidän ylitseenne – minä en sitä voi tehdä, valitettavasti – mutta Herra voi. Että Herra katsoisi sen kokoontumisen puoleen, joka esiintyy Herran Jeesuksen nimessä tällä alueella. Löytäisikö Hän heikkouksia – heikon kohdan? Sanoisiko Hän teille: "Nyt, herättää valvomaan, ja vahvistakaa sitä kohtaa!". On asioita, jotka tulevat tämän todistuksen eteen tässä kaupungissa. Asioita, jotka on suunniteltu tuhoamaan Uuden testamentin seurakunnan erityinen luonne. Meidän tulee olla hereillä. On opetus, joka liittyy seurakuntaan ottamiseen. Se, joka kieltää, että Raamattu osoittaa, että on olemassa hyväksyntä seurakuntaan, Jumalallisessa järjestyksessä. Että sellaisessa seurakunnassa vallitsee myös kuri. Toisinaan meidän täytyy olla vahdissa.

On myös muita trendejä koskien vastuuta. Ja se helppo tapa on tämä: sen sijaan, että olisi harjoitettuja veljiä kaitsemassa ja huolehtimassa ja palvelemassa, valitaankin mies ja maksetaan hänelle. Ja jos voitte kertoa minulle, mikä ero sellaisella miehellä verrattuna nimitettyyn pappiin on, minä tahtoisin tietää sen. Sillä juuri tämä on pappissysteemin perusperiaate. Toisin sanoen, oikean pappeuden toimesta vapautetaan ne, joiden itse asiassa tulisi kantaa vastuu siitä! Nuo ovat vain loukkuja. Vastaanottaminen ja vastuu; voi kuinka toisinaan sydäntäni puristaa nähdä nuoria miehiä ja naisia – sen sijaan että olisivat rohkaistuneet laittamaan aikansa ja voimansa Sanan palvelukseen, antaisivat aikansa Jumalan asioille, jotka tuottavat hedelmää, onkin taipumus vihkiä heidät huvitteluihin. Vihkiä heidät asioihin, jotka ovat vain poistumassa ja väliaikaisia – asioita jotka ovat vain kevyttä viihdettä, nautintoja. Voi veljet ja sisaret, se ei ole koskaan rakentanut mitään Jumalalle.

Minä vain mainitsen tämän, jotta voisitte harjaantua sisältöön opetuksesta, jonka Herra on asettanut sydämelleni. Hän sanoo: "Katso, Heräjä valvomaan ja vahvista jäljellejääneitä". Hyökkäyksen alla, katso, vallit ovat sortumassa! Oletko valmis olemaan mies ja seisomaan muurinaukossa?

Sitten on myös toinen lause, ja se on tämä: "muista" (joka on taas preesensin jatkuvassa muodossa). Anna mielesi palata ajassa taaksepäin menneisiin. "Muista siis, mitä olet saanut" (aikamuoto on tässä perfektinä). Sinä sait sen menneisyydessä ja se on sinulla yhä. Voi, tänä iltana palaan niihin asioihin, mitä sain menneisyydessä. Voisin palata siihen mieheen, jolta sain ne, ja paikkaan jossa sain ne. Se oli silloin kun opin tämän ja tuon, ja sain tuon. Sanan, Pyhän Hengen vaikutuksesta, kirjautumaan tajuutaani. Nyt Herra sanoo: "Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut" (tämä taas on aoristimuodossa). Sinä todella kuulit sen ja sait sen kerran, ja se on muistissa. Ja nyt Hän sanoo: "ja ota siitä vaari" (tämä on jatkuvassa muodossa). Ja sitten Hän sanoo: "tee parannus". Eikö ole kummallista (aoristimuoto)? Se tarkoittaa, että se mitä olen saanut ja kuullut, ja kun se nousee esiin menneisyydestä, se lyö minua. Se tuo minut alas. Se tarkoittaa, että minun täytyy nyt ottaa askel, ja panna asiat kuntoon. Ja katua.

Voi rakkaat pyhät, katsokaapa noita kahta kuningaskuntaa – vien teidät nyt tauon ajaksi hieman ajassa taaksepäin. Vien teidät Vanhan testamentin historiaan. Kaksi heimoa ja kymmenen heimoa. Nyt aion kysyä teiltä kysymyksen. Jos tutkutte noiden kahden heimon historiaa, havaitsette että toisinaan tapahtui jakautumista ja poislähtemistä. Paljon poislähtemistä, tuskallista sellaista, surullistakin. Mutta aina silloin tällöin tapahtui elpymistä. Voitte muistaa niitä, jos mietitte tarkkaan. Niitä hyviä kuninkaita, jotka toivat kansan takaisin Jumalan tykö, Jumalan välittömään läsnäoloon. Oli elpymistä.

Mutta miettikääpä niitä kymmentä heimoa. Ei kertaakaan tapahtunut minkäänlaista elpymistä. Ei kokonaan. Jopa Elian ja Elisian aikana, he vain taistelivat vähän vuoksiaaltoon vastaan. Siinä joukossa ei koskaan tapahtunut elpymistä. Miksi – vastaus on tässä: kahdella heimolla oli oikea henkilö, kuningas Daavidin suvusta. Heillä oli oikea paikka, Jerusalemi. Heillä oli myös oikeat käytännöt, jotka nousivat Kirjoituksista. Ja jopa niinä aikoina, kun tapahtui tuskallisia poislähtemisiä, jos Jumalan Hengelle oltiin alamaiset, tapahtui elpymistä. Mutta kun tutkutte niitä kymmentä heimoa. Moni heistä olisi sanonut Jumalalle: "kyllä, se on totta", mutta että he olisivat todellisuudessa tunnustaneet hänet, olisi merkinnyt koko heidän systeeminsä romahtamista. Eli olisivat tunnustaneet sen miehen hylkäämisensä, jonka alaisuudessa he aiemmin elivät. Oli vain yksi kuningas, ja heidän olisi pitänyt hyljätä ne paikat, jotka

oli pystytetty Daaniin ja Betheliin – oli vain yksi paikka. Niiden menojen ja pappeuden hylkääminen, jotka oli perustettu Jumalan Sanan vastaisesti. Heidän olisi pitänyt palata oikeaan paikkaan ja takaisin Daavidin suvun kuninkaan tykö. Heidän olisi pitänyt palata takaisin aivan totuuden juurille.

Haluan teidän hieman pohdiskelevan sitä. Haluan teidän havaitsevan, että siellä on olemassa elpymistä, jossa perusta on Jumalan Sanassa. Ja siellä missä raamatulliset totuudet tunnustetaan, Jumalan Hengessä, siellä voi ilmetä parannuksen tekoa.

Tänä iltana mietin, pitäisikö minun pistää tietyt toimintatapani kuntoon? Pitääkö minun ottaa käsittelyyn jotkin taipumukset elämässäni? Pitäisikö minun käsitellä tiettyä saarnaamista, ja tuomita se? Että voisi tapahtua elpymistä sydämessäni – ja ehkäpä, teidänkin sydämissänne? Kaupunki, Kristus, ja päätös jonka Hän antaa – siinä on varoituksen sana lopussa: "Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas". Verratkaapa sitä siihen, mitä Tyatiralle sanottiin: "Minä annan hänelle kointähden", ja kuten havaitsimme, se oli tarkoitettu hyväksynnäksi sille tosiseikalle, että Kristus oli palaamassa, ja nämä neljä viimeistä seurakuntaa: Tyatira, Sardes, Filadelfia ja Laodikea – ne kaikki ovat samanaikaisia, ne ikäänkuin kulkevat yhdessä. Ja ne kulkevat yhdessä tämän dispensaation loppuun saakka.

Ja voitte nähdä kuinka Tyatirassa Herran paluu, kointähti – voittajan tempauksen tiedostaminen oli totta jopa tyatiralaisessa tilassa. Mutta ajattelitteko koskaan, mitä se merkitsi kun Herra uhkasi Sardeeta paluullaan? Hän sanoi tulevansa kuin varas. Nyt, mitenäs varas oikein tulee? Varas tulee odottamatta ja yllättäen ja ilkeissä aikeissa. Ja Herra sanoi: "niin minä tulen kuin varas".

Aion jättää sydämellenne asian johon uskon: että Herran paluuta kuin varas ei ole sillä tavoin esitetty koskaan Hänen uskovilleen. Ja varoitus on: "Jollet valvo", Sardeelle. Mitä se tarkoittaa? Tämä seurakunta sardealaisessa tilassa jatkaa kulkuaan Herran tuloon saakka. Mutta Hänen paluunsa ei saa aikaan oikeastaan minkäänlaista vaikutusta. Ei, heillä tulee olemaan seurakuntansa, saarnaamisensa, menonsa. Kun Herra on tullut ja vienyt omansa kotiin, Hänen tulonsa tapaa nämä pelastumattomat todistajat kuin varas joka yllättää varomattoman. Minä uskon, että tämä on tuo varoitus. Se on siinä sisällössä: "Jollet valvo".

Tämä puhuu sydämelleni tänä iltana, ja uskon että se puhuu myös teidän sydämellenne. Olen menettänyt otteeni, minä tunnustan sen: Herran äkillisen paluun suhteen. Kun Jumala pelasti minut, ensimmäisenä iltana vedin kaihtimet alas pimentääkseni tähtien loisteen, ja sanoin: "Saattaisikohan Hän tulla tänä iltana?" Kun aamulla nostin kaihtimen ja päästin auringonvalon sisään, katsoin ulos uutta päivää ja sanoin: "Tuleekohan Hän tänä päivänä?" Tein sillä tavoin viikko toisensa jälkeen, kuukausi kuukauden jälkeen. Mutta en tee sitä enää. Minä pelkään, että olen menettänyt tuntumani Hänen pikaisen paluunsa osalta. Miten on sinun laitasi?

Uskotko sinä, että Herra saattaisi tulla tänä iltana? "Jollet valvo!" Olet valmistautumassa nukkumaan, ja jotain on hirvittävän pielessä! Uskon että tämä Herran varoitus Sardeelle oli tarkoitettu leikkaamaan halki heidän harhansa. Saamaan heidät havahtumaan, että Herra on tulossa, ja jolleivät valvo, Hän yllättää heidät kuin varas. Teidän häviökseenne!

Tahdon tämän oikein uppoavan teihin. Uskon sen olevan varoitus tunnustajalle. Mutta se myös tuo varoituksen minunkin sydämelleni! Ja teidän, tänä iltana.

Viimeinen sanoma on tämä: tälle seurakunnalle on myös lohdutusta. On vahvistavia ja auttavia sanoja, heidän erityiseen kriisiinsä. Hän sanoi: "Kuitenkin on sinulla Sardeessa muutamia harvoja nimiä, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan, ja he saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa". Suuret kansanjuhlat Sardeessa olivat hyvin laajalti tunnettuja. Eräs kuuluisimmista oli osoitettu luonnon jumalattarelle, Sybillalle. Ja noissa juhlallisuuksissa pappi kulki valkeissa vaatteissa. He kantoivat sepeleitä, ja kaikki päättyi orgioihin ja uhrien vuodatukseen pakanajumalatar Sybillalle.

Nyt Herra puhuu alas Hänen omilleen. Hän havaitsee että kaikkien noiden juhlallisuuksien ja menojen ulkopuolella ja kaiken sen Sardeen saastan, olisi niitä jotka Hänen nimensä kunniaksi, pysyisivät erossa moisesta. Ja Herra katsoo heitä laupeasti. Muutamia nimiä. Huomatkaa yhteys nimissä: "nimi että elät". Mutta tässä Herralle kuuluva nimi. Ja jopa sardealaisessa tilassa, nämä ovat valmiit käymään erilleen eivätkä saastuta vaatteitaan. Heidän käytöksensä, heidän ominaispiirteensä, heidän vakaumuksensa olivat pitäneet heidät erossa vallitsevista olosuhteista. Ja Herra sanoo: "he saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvolliset."

Eikö tuossa olekin kaikua 5. luvusta? Kun Taivaan suuri laulu raikuu: "Sinä olet arvollinen". Se on Karitsa. Mutta Herra sanoo: "he ovat siihen arvolliset". Ketkä he? He ovat Taivaan aristokraatteja. He eivät kyllä välttämättä näytä siltä, tiedättekö – täällä alhaalla. He ovat tavallista kansaa, mutta erottautunutta kansaa. Ja he ovat tyytyväistä kansaa – hyväksymään Kristuksen vaatimukset ja erottautumaan kaikesta siitä, mikä saastuttaa.

Ja Herra sanoo: "Älkää käykö noissa suurissa juhlissa. Älkää kunnioittako noita siviiliniemyksiä. Ei, pysykää erossa niistä". "Mutta kuulkaa", Hän sanoo, "saatte käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa". Rakkaat pyhät, älkää ajatelko, että tämä on pikkuasia – kunnioittaa Herraa hyväksymällä Hänen vaatimuksensa. Kokoontua Hänen nimessään ja erota kaikesta tunnustuksellisuudesta ympärillänne. Älkää pitäkö sitä pienenä asiana. Se ei ole merkityksetöntä vaan, niin uskon, jotain sellaista, jota Herra arvostaa, Hänen pyhiensä sydämien harjaantumisessa. Että he ovat valmiit sallimaan Hänen auktoriteettinsa näkyvän tässä nimenomaisessa maailmassa.

Tässä on lohdutuksen sanat sekä yksilölle että koko seurakunnalle. Ja kuinka arvokasta se onkaan Herralle. Taivaan aristokraatit, "he saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa". Oletko sinä harjaantunut, rakas pyhä? Se veisi minut hyvillä mielin kotiin tänä iltana, jos olisin harjaantunut tielläni – siinä paikassa, joka minun tulee täyttää. Ja siihen osuuteen, johon haluan tarttua Jumalan Hengessä, jos vain täytän tuon paikan.

Nyt, tämä viimeinen huomio: se on haaste. Kaupunki, Kristus, päätös, lohdutus ja haaste. "Joka voittaa" – siinä on kolme asiaa, jotka Herra sanoo. "se näin puetaan valkeihin vaatteisiin". Esitän, että tuo on kansalaisuuden virkapuku. Kun jokin kaupunki halusi kunnioittaa roomalaista, hänet tuotiin juhlatilaisuuteen, ja hänelle puettiin valkoinen tooga. Se asetti hänet erilleen. Vain sen luokan sallittiin pitävän tuota puhtaanvalkoista toogaa – senaattoriluokan asua. Ja ne olivat niitä, joita kaupunki näin kunnioitti – ja tässä on Herra ja Hän sanoo: "Älkää te tulko kaupunkilaisjuhllisuuksien kunnioittamiksi, jotka ovat maan juhlia". "Se päivä on tulossa, jolloin Minä itse kunnioitan teitä". "Puetaan valkeihin vaatteisiin".

Toinen asia on tämä: "enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta". Siinä on kansalaisuuden identifikaatio – siviilirekisteri. Ja taivaan siviilirekisteri on Elämän Kirja. Ja minä en aio saattaa teitä hämmennyksiin tänä iltana – en nimittäin usko, että Elämän Kirjalla ja Karitsan Elämän Kirjalla on eroa. Voitte kiistellä kanssani jos haluatte, mutta minä en näe niillä mitään eroa. Hei, mutta tässä kohtaa Raamattu on positiivinen: "enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä". Nyt, älkää vain kääntäkö sitä pääläelleen ja sanoko, että on siis mahdollista pyyhkiä nimi pois. Koska korostus on tässä: se on aivan kuin tämä nimi olisi juurtuneena tuolle sivulle. Sitä tulee kunnioittaa juuri tuolla sivulla. Tässä on siviilitunniste. Nuo nimet, voi, Sardeessa he saattaisivat hyvinkin ottaa kynän ja pyyhkiä pois nuo nimet ja sanoa, etteivät nämä ihmiset ansaitse kuulua tähän kaupunkiin. He eivät sovi tänne. Ne ovat se pieni ryhmä joka eroaa meistä – he eivät kuulu meille – pyyhkikää pois heidän nimensä.

Mutta Herra sanoo: "Katsokaa, Minulla on toinen rekisteri". Ja tuossa rekisterissä, siellä on nimiä jotka ovat juurtuneet sinne. Ne tulevat olemaan siellä, koko iankaikkisuuden. Ei vain kansalaispuku vaan myös kansalaistunniste.

Mutta tiedättekö, on vielä yksi asia: "minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä". Voi, eikö se tulekin olemaan suuri hetki! "Hän omisti Minun nimeni täällä; hän ei kunnioittanut muita nimiä". Tunnustuksellisuus erotti hänet Jumalan ihmisistä! "Hän omisti vain yhden nimen". Nyt Hän sanoo: "Minä otan hänen nimensä, ja tunnustan sen Isäni ja Hänen enkeliensä edessä".

Rakkaat pyhät, ettekö tekin haluaisi nimenne tunnustettavan? Tässä on kansallis- vastaanottaminen, kun niitä, jotka tulevat maasta, itse Taivas kunnioittaa. Se ei ole mikään pikkuasia, antaa Kristukselle paikkansa. Sallia Hänen nimensä hallita ja olla SE tunnustus, minulle, tässä maailmassa. "Ja se päivä on tulossa, kun kuljen hänen kanssaan valkeissa vaatteissa. Kun hänen nimensä, jota on ehkä väheksytty ja pyyhitty pois maan päällä, tullaan näin näkemään iankaikkisuuden rekistereissä. Ja kun se tullaan tunnustamaan Minun Isäni edessä", näin sanoo Vapahtajani, "ja Hänen enkeliensä".

Pieni hymni tulee mieleeni näin lopuksi: "Yksi pieni hetki katsella Mestarin kanssa, ikuisia vuosia kulkea Hänen kanssaan valkeissa vaatteissa. Yksi pieni hetki urheasti kohdata tuho, ikuisia vuosia hallita Hänen kanssaan valkeudessa".

Teitä harjoitetaan, teitä koetellaan – nyt ei vielä ole sateen aika, se on vielä tulematta. Rakkaat pyhät, uskon että kaikki tämä on sen arvoista, Hänelle. Rukoilkaamme.

Jim Allen